

Arrest

nr. 320 572 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN NIEUWENHUIJZEN
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien op het arrest van 25 juni 2024 met nr. 308 820 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HICQUET, loco advocaat M. VAN DEN NIEUWENHUIJZEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 september 2021 en op 6 mei 2022.

1.2. Op 20 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnie Pashtun te zijn en de soennitische strekking van de islam aan te hangen. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek in Trelei dorp in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U ging in de tweede graad kort naar school tot deze sloot. Op uw twaalf of dertien jaar startte u als mechaniker in een autogarage in Jalalabad stad, bij twee opleiders.

Uw vader, A.(...), werkte vroeger bij een ontminingsdienst. Nadien werkte hij twee of drie jaar als tolk voor Amerikanen tot 2012. Uw broer I.(...) installeerde zonnepanelen in Afghanistan. Daarnaast was hij ook bewaker van A.J.D. en M.D.. Uw broer A.(...) was tolk voor het Amerikaanse leger. Hierdoor kreeg A.(...)(nvdr: broer) problemen waardoor hij op 2 mei 2011 het land verliet en naar België kwam op 12 januari 2012. Hij werd hier erkend in de hoedanigheid van vluchteling (A., A.(...)).

Ongeveer veertig à vijfenveertig dagen voor uw vertrek kwamen vier talibs naar uw huis en vroegen u met hen mee te gaan om hun auto te repareren. Nadat u de auto had gemaakt zetten ze u terug thuis af. Ongeveer een week later kwam de taliban opnieuw om uw hulp vragen voor een reparatie. Nadat u de auto had gemaakt wilde u naar huis gaan, maar werd tegengehouden door de taliban. U moest bij hen blijven en meewerken. Ze hielden u een (kleine) maand bij hen tot u kon ontsnappen. De eerste drie weken hield de taliban u binnen. Toen ze u voldoende vertrouwden moest u met hen op pad gaan en hen beveiligen terwijl ze dorpelingen bedreigden, u kreeg hiervoor een wapen. De vierde of vijfde nacht dat u dat deed slaagde u erin weg te lopen. U liep tien à vijftien minuten waarna u één à twee uur wandelde tot het ochtend werd. U vroeg toen aan een man waar u zich bevond, u bleek in Chaparhar te zijn. U wandelde tot aan een verharde weg waar u met een chauffeur tot aan de stad reed vanwaar u naar de garage van uw werkgever ging. Daar belde uw werkgever uw vader op om hem in te lichten. Uw vader vertelde dat de taliban was langs geweest en hem daarbij geslagen had. U bleef twaalf tot twintig dagen bij uw werkgever. Daarna besloot u het land te verlaten. Nadat u het land verlaten had kwam de taliban opnieuw naar uw huis om u te zoeken.

U verliet het land in januari 2019 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije (EURODAC HIT 13.08.2019), Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot België waar u op 1 september 2020 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 1 oktober 2020.

Begin 2021 vervoegde uw derde broer S.(...) , het Afghaanse nationale leger. Na drie of vier maanden, in mei 2021, werd hij dichtbij huis gedood door de taliban.

In september 2021 kwam de taliban naar het huis van uw paternale oom, dat grenst aan uw huis. Uw broer I.(...) was op dat moment op bezoek bij uw oom. Uw oom werd gedood door de taliban en uw broer vluchtte weg. Hierop was uw broer een tijdlang vermist totdat hij op een dag naar huis terugkeerde. U hebt nauwelijks informatie over wat er gebeurd is en gaat ervan uit dat hij gewoon bij vrienden in de stad verbleef. Nu verblijft hij nu in jullie huis zonder verdere incidenten.

Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten (kopieën) neer: uw taskara; een foto van u, uw broer en uw neef; biografische data van uw vader; twee aanbevelingsbrieven voor uw vader (18.02.2010 en 10.11.2012); dreigingsvaststelling van uw vader; acht certificaten van uw vader; missie aanvraag van uw vader (25.08.2021); Aanvraag 'US Citizenship' (19.02.2010). U stuurde later per mail volgende documenten (kopieën) door: waarderingscertificaat US Marine korps aan A.A.(...) (nvdr: broer) (10.5.2010 en 10.11.2010); drie aanbevelingsbrieven aan A.A.(...) (nvdr: broer) (21.04.2010, 10.10.2010 en 15.11.2010); twee waarderingsbrieven van het US Marine korps aan A.(...) (nvdr: broer) (30.05.2010 en 15.10.2010); de identiteitskaart van uw vader (26.12.2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er dient immers vastgesteld te worden dat

u uw beweerdte vrees ten aanzien van de Taliban omwille van uw overheidsgezinde familie en omwille van het ontlopen van een rekrutering niet geloofwaardig hebt kunnen maken om onderstaande redenen.

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en uw (gebrek aan) identiteitsdocumenten.

Primo stelt het CGVS vast dat u niet de waarheid vertelde wat betreft uw leeftijd. U had immers tijdens uw inschrijving op 1 oktober 2020 verklaard geboren te zijn op 18 september 2004 (zie inschrijving, dd.1.10.20). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 23 oktober 2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is (zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in de blauwe map). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt u hier niet akkoord mee te zijn, u beweert een leeftijd te hebben van zeventien of achttien jaar (NPO I, p.3). Echter legt u uw taskara neer waaruit blijkt dat u negentien jaar was in 2019 (Zie document in de groene map). Er kan hieruit afgeleid worden dat u bewust het CGVS probeerde te misleiden door zich onterecht voor te doen als minderjarige. Bovendien is door bovenstaande ook de bewijswaarde van uw taskara al danig ondermijnd. Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Secundo merkt het CGVS dat u uw paspoort niet hebt neergelegd waardoor u uw identiteit niet ontegensprekelijk hebt kunnen aantonen. Dat u uw paspoort onderweg bent verloren in Bulgarije is daarnaast een blote en bovenal stereotiepe bewering (NPO II, p.9), dewelke bovendien ook nog eens tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaring, als zou u uw paspoort in Afghanistan verloren hebben (Verklaring DVZ, pt.24).

De identiteit van een verzoeker om internationale bescherming is een essentieel element in de procedure en er kan van een verzoeker verwacht worden dat deze er alles aan doet zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Dat u nalaat uw identiteit ter dege te ondersteunen houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid.

Ten tweede hebt u niet kunnen aantonen dat u familieleden hebt die recent tewerkgesteld waren voor de overheid in Afghanistan. U hebt bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat u hierdoor problemen ondervond in Afghanistan.

Primo repte u initieel met geen woord over familieleden die tewerkgesteld waren bij de Afghaanse overheid. Zo liet u zowel op de fiche die u invulde als 'minderjarige' (NBMV, dd.1.10.20) als op de vragenlijst van het CGVS (dd.18.01.21, pt.3.5) na hier ook maar enigszins iets over te zeggen. Dat u van het begin af aan niets vermeldde van de overheidsprofielen van uw familieleden relativeert ernstig de vrees die hieruit zou voortvloeien.

Secundo merkt het CGVS op dat u slechts kopieën neerlegt ter ondersteuning van de tewerkstelling van uw vader en uw broer A.(...) en u geen documenten neerlegt met betrekking tot het werk van S.(...) en I.(...). Uw kennis omtrent deze documenten is daarbovenop uitermate ondermaats. Zo hebt u geen enkel idee wat er op staat of wat ze aantonen (NPO II, p.5). U beweert nochtans contact te hebben met uw broer A.(...) (België) en uw vader (Afghanistan) aan wie u dus informatie had kunnen vragen. Dat u uw vader geen vragen durft te stellen vergoelijkt uw gebrek aan kennis daarover niet. Er kan immers verwacht worden dat u alle relevante informatie verzamelt over zaken die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Dit doet verder vermoeden dat u geen vrees dient te koesteren door de werkzaamheden van uw familie.

Aansluitend dient hierbij herhaald dat Afghaanse documenten hoe dan ook een beperkte bewijswaarde hebben. Daarnaast kan aan kopieën sowieso ook maar weinig bewijswaarde toegekend worden. Wat er ook van zij, in elk geval dient opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Tertio wordt bovenstaand vermoeden van onoprechtheid verder versterkt door uw tegenstrijdige, vage en gebrekkige verklaringen over de werkzaamheden van uw familieleden.

Over uw vader beweert u dat hij werkte voor een ontmijningsdienst en later tolk was voor Amerikanen aan de basis in Torkham (NPO I, p.8,10). U kan niet vertellen voor welke organisaties hij werkte, wanneer en/of hoelang (NPO I, p.8,11). Dat u beweert geen informatie te hebben omdat u toen jong was, kan daarbij niet

overtuigen. Volgens de documenten die u neerlegt was uw vader immers tewerkgesteld tot 2012, op dat moment was u volgende de leeftijdsanalyse ongeveer achttien jaar, hetgeen bezwaarlijk jong te noemen is. Dat uw verklaringen omtrent het werk van uw vader daarbovenop niet consistent zijn met die van uw broer A.(...) versterkt verder bovenstaande onoprechtheid. Uw broer gaf namelijk aan dat uw vader financieel directeur was voor NGO AREA, daarnaast werkte hij als leerkracht Engels en Pashtu (Zie notities persoonlijk onderhoud 12/10644; dd.28.03.2012; blauwe map). Dat uw verklaringen omtrent uw vader niet alleen gebrekkig maar ook inconsistent zijn ondermijnt zijn werkzaamheden verder. Aansluitend ondermijnt dit eveneens uw beweerde verwantschap met A.(...) (nvdr: broer), het is immers op zijn minst verbazen te noemen dat uw beweerde broer uiteenlopende verklaringen aflegde en u hier niet van op de hoogte zou stellen.

Daar blijft het echter niet bij, ook over uw broer blijkt uw kennis niet ver te reiken. Zo verklaart u dat A.(...) tolk was voor buitenlanders (NPO I, p.10). U weet niet wanneer hij startte, waar hij werkte, waar hij Engels leerde en waarom hij het land heeft verlaten (NPO II, p.11). Uw gebrekkige kennis over uw broer doet de wenkbrauwen fronsen, temeer gezien A.(...) in België verblijft en u contact met hem heeft (NPO II, p.8). Dat u niet meer informatie hebt ingewonnen hierover bij uw broer is op zijn minst bevreemdend. Als hij werkelijk uw broer is, was het nochtans makkelijk meer informatie te kunnen verkrijgen zoals hierboven alsook werd aangestipt.

Over uw broer I.(...) legt u voorts bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij samenwerkte met buitenlanders voor drie maanden (NPO I, p.10). Later voegt u daaraan toe dat hij eerst tolk was en later soldaat werd bij A.J. en M.D. (NPO I, p.24-25). Het is dan ook uitermate merkwaardig dat u bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat I.(...) zonnepanelen legde, u voegde daar bovendien in eerste instantie aan toe dat hij nooit een andere job heeft gehad (NPO II, p.11). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat u vorige keer iets anders verklaarde bevestigt u dat hij tolk en bewaker was (NPO II, p.12). Dat u bovenop uw uiteenlopende en vage verklaringen geen documenten neerlegt omtrent zijn werkzaamheden ondermijnt de geloofwaardigheid ervan volledig.

U legt ook over het beweerde werk van uw jongste broer S.(...) vage en gebrekkige verklaringen af, hetgeen uw oprechtheid verder schaadt. Zo haalt u pas op uw tweede persoonlijk onderhoud voor de eerste keer aan dat S.(...) bij het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt na uw vertrek uit Afghanistan (NPO II, p.14). U hebt het eerder niet verklaard omdat het u niet gevraagd werd, echter werd u wél uitdrukkelijk gevraagd waarom uw broer gedood werd (NPO I, p.9). Dat u toen zijn werkzaamheden bij het leger niet vermeldde ondermijnt die verklaring volledig. Bovendien is het hoe dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat hij als zeventienjarige bij het Afghaans leger zou gaan. De ongeloofwaardigheid ervan wordt verder ondersteund doordat u geen documenten heeft van zijn werkzaamheden of overlijden en u geen verdere informatie kon verstrekken over zijn werk (NPO II, p.15).

Uit bovenstaande blijkt dan ook duidelijk dat u de beweerde profielen van uw familieleden niet aannemelijk wist te maken.

Ten derde dient daarbij aansluitend opgemerkt dat u er niet in slaagde uw familiebanden op zich aan te tonen, waardoor de geloofwaardigheid van de problemen, die hier direct uit zouden voortgevloeid zijn, verder ondermijnd wordt.

Zo laat het u immers na identiteitsdocumenten of andere ondersteunende documenten neer te leggen die de verwantschap tussen u, A.(...) (nvdr: broer), I.(...) en S.(...) aantonen. U legt een kopie van de identiteitskaart van uw vader neer. Echter kan aan kopieën geen enkele bewijswaarde gegeven worden, zoals hierboven uiteengezet. Daarnaast legt u een foto neer waar u met uw broer op zou staan. Echter gaat het hier om een foto waar jullie als kind op staan en is het onmogelijk na te gaan wie de jongens op die foto zijn (NPO I, p.14). Daarnaast kan aan foto's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer, waar en in welke omstandigheden deze gemaakt zijn.

Bovendien spreekt het enige document waar u uw verwantschap mee zou kunnen aantonen deze volledig tegen. Op het document met de titel 'Supplemental SIV Chief of mission application' dat ondertekend werd door uw vader op 25 augustus 2021 staat (een deel van) de familiale situatie van uw vader vermeld, meer bepaald zijn kinderen onder de 21 jaar. Ondanks het feit dat volgens uw verklaringen op het moment dat dit document opgesteld werd (dd.25.08.2021) geen enkele levende broer (of zus) meer zou hebben in Afghanistan onder de 21 jaar oud, staan er opmerkelijk genoeg wél namen vermeld: "Dochters: S.(...) (18 jaar oud); Zonen: B.(...) (16 jaar oud), A.(...) (14 jaar oud); M.N.(...) (12 jaar oud); R.(...) (7 jaar oud)". U vermeldde deze namen nooit eerder wanneer gevraagd naar uw familie of inwonenden (NPO I, p.4). Hierop gewezen door het CGVS, verklaart u plots dat dat S.(...) haar ouders zijn verongelukt en uw vader haar heeft opgevoed (NPO II, p.6). Op haar achttien jaar zou ze getrouwd zijn en kreeg ze zonen B.(...), A.(...), M.N.(...) en R.(...), zo beweert u. Dit lijkt dan ook niet meer dan een ad hoc aanpassing van uw verklaringen,

onmogelijk bovendien op basis van de weergegeven leeftijden. Wat er ook van zij, u kon niet verklaren waarom uw vader hen als kinderen zou opgeven op een document van augustus 2021 als ze op dat moment niet bij hen zouden wonen. Dit is overigens niet het enige bizarre element op dit document. Zo zou uw vader volgens dit document zowel in 2020 als in 2021 in Pakistan zijn geweest. U blijkt wederom uit de lucht te vallen hierbij en kan hier niets over vertellen. U beweert dat hij niet is gegaan (NPO II, p.8). Dit doet opnieuw vermoeden dat dit document niet om uw vader gaat of dat u de persoon in kwestie niet kent.

Ten vierde hebt u hoe dan ook niet aangetoond dat uw 'familie' problemen kent omwille van hun tewerkstelling. Uw vader verblijft immers nog steeds in uw huis in Afghanistan zonder problemen (NPO I, p.12). Bovendien slaagde hij er klaarblijkelijk geruime tijd na de machtsovername door de taliban (m.n. op 26/12/2021) nog in een (nieuwe) identiteitskaart te verkrijgen. Verder beweert u dat uw broer, I.(...), vermist was door de taliban. Echter blijkt tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij terug thuis was en gewoonweg bij vrienden verbleef in de stad (NPO II, 12-13). U hebt verder geen informatie over zijn vermissing waardoor dit element een blote bewering blijft. U hebt niet aangetoond dat uw broer, I.(...), problemen kent in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van hemzelf en uw familieleden. Ten slotte zou uw (minderjarige) broer S.(...) na uw vertrek uit Afghanistan soldaat in het leger geworden zijn, waarover u nota bene geen documenten of informatie had (NPO II, p.14-15). Dat hij overleed aan een persoonlijke aanval hebt u bijgevolg niet kunnen aantonen. Bovenstaande vaststellingen relativiseren uw vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van uw familieleden finaal.

Daarnaast dient opgemerkt dat u er evenmin in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een verhoogd risico loopt bij eventuele terugkeer naar Afghanistan omwille van uw eigen problemen, en dit om onderstaande redenen.

Ten eerste hebt u niet geloofwaardig gemaakt dat u in Afghanistan getarget werd door de taliban omwille van een gedwongen rekrutering. Zo legde u om te beginnen tal van tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie uw problemen.

Primo verklaarde u initieel dat uw problemen startten twee maanden voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud geeft u dan weer aan dat uw problemen ongeveer twintig dagen voor uw vertrek startten. Erop gewezen dat dat onmogelijk was gezien u al had aangegeven een maand bij de taliban gezeten te hebben, wijzigde u uw verklaring opnieuw. Nu zou u een maand bij hen gezeten hebben, en nadien nog 12, 15 of 20 dagen bij uw instructeurs (NPO I, p.20). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat uw problemen startten veertig à vijfenvieftig dagen voor uw vertrek (NPO II, p.17). Dat u zulke uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de start van uw problemen schaadt uw oprechtheid verder.

Secundo wist u niet precies wanneer de taliban u voor een tweede keer kwam halen voor een reparatie. Uw verklaringen schommelen tussen een paar dagen later, vijf dagen later, een week later, acht dagen later, tien dagen later tot zelfs twee weken later (DVZ, NPO I, p.19, 21; NPO II, p.17). Het is opnieuw merkwaardig dat u voortdurend uw verklaringen aanpast hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Tertio beweerde u op de vragenlijst van het CGVS dat de taliban een week nadat u hen ontvluchtte naar uw huis kwam (pt.3.5). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de taliban dezelfde nacht nog naar uw huis is gekomen (NPO I, p.24). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud blijken ze dan weer acht à tien dagen nadien naar uw huis te zijn gegaan (NPO II, p.18). Dat u wederom geen éénduidige verklaringen aflegt van uw problemen is niet ernstig te nemen.

Daar blijft het echter niet bij, quarto blijkt u ook niet éénduidig te zijn over hoe lang u nog in Afghanistan bleef nadat u de taliban ontvluchtte. Zo verklaarde u initieel een week bij uw opleiders te hebben verbleven voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u er tien à twaalf dagen was (NPO I, p.19). U voegt hier aan toe dat het ook vijftien of twintig dagen kan zijn (NPO I, p.19).

Dat u dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over de chronologie van uw problemen ondermijnt deze volledig.

Ten tweede legt u verder weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen af over het gedrag van de taliban, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigt. Zo beweert u dat de taliban u, na slechts ongeveer drie weken bij hen vast te zitten, al voldoende vertrouwden om hen te bewaken. Dat ze u daarbij wel uw telefoon afnamen, maar niet uw geld is al opmerkelijk. Dat ze u na drie weken zelfs een machinegeweer zouden geven is nog frappanter (NPO II, p.18). Nadat u slechts enkele nachten met hen meeging naar dorpen zouden ze zelfs niet meer in het oog houden. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban iemand die ze gedwongen meenamen en onder dwang drie weken binnen hebben vastgezet plots dermate zouden vertrouwen. Daarnaast verklaart u dat jullie met veel talibs naar de dorpen gingen (NPO I, p.23). Dat u beweert al deze talibs te hebben ontvlucht door vijftien minuten te lopen doet verder de

wenkbrauwen fronsen (NPO I, p.23). Zelfs indien ze u zouden vertrouwen, hetgeen u niet hebt aangetoond, is het weinig aannemelijk dat niemand achter u aan zou lopen.

Ten derde hebt u niet aangetoond dat de taliban u omwille van deze voorgehouden rekrutering nog zouden zoeken. U beweert dat de taliban sinds uw ontsnapping twee keer naar uw huis zijn gekomen (NPO I, p.23). Zoals gezegd was u eerder niet éénduidig in uw verklaringen wanneer ze precies voor het eerst zouden zijn langsgesproken. U gaf daarnaast aan dat ze een keer langskwamen wanneer u reeds het land was ontvlucht (NPO I, p.24). Met andere woorden bent u nog vijftien à twintig dagen in Afghanistan gebleven, klaarblijkelijk zonder noemenswaardige incidenten. De taliban kwamen u thuis slechts één keer zoeken en kwamen verder noch naar uw huis, noch naar uw werkplaats (NPO I, p.24). Indien u werkelijk gezocht werd, quod non, is het weinig aannemelijk dat de taliban zo'n passieve zoektocht zou houden om u te vinden.

Het tweede bezoek van de taliban was in september 2021, toen uw broer vermist geraakte en uw oom stierf (NPO II, p.18). Dat u zulke weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban ondermijnt dit element dan ook volledig.

Ten slotte voegt het CGVS er aansluitend aan toe wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, er vooreerst op gewezen dient te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

U legt geen andere documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België om internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over

een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Chaparhar district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 4 en 5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingen-verdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, en van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, gaat verzoeker nader in op zijn vluchtrelaas. Hij zet uiteen:

"Met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeker

24. Verzoeker wenst allereerst in te gaan op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid.

25. Het feit dat verzoeker er niet in slaagt om identiteitsdocumenten voor te leggen wordt door verwerende partij aangegrepen om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen. Het feit dat het paspoort van verzoeker door een smokkelaar werd afgenomen toen hij in Bulgarije op doorreis was richting West-Europa zou stereotiep zijn en niet overtuigen.

26. Een dergelijke verklaring overtuigt niet, verzoeker kan niet meer doen dan de waarheid vertellen; hij heeft helaas geen stukken die de diefstal bewijzen - maar het gaat alleszins te ver om hieruit meteen een vermoeden af te leiden dat verzoeker niet oprecht zou zijn

27. Verzoeker legt in de huidige procedure wel zijn taskara uit Afghanistan voor die zijn relaas afdoende onderbouwt, minstens volstaat om zijn identiteit ter degen te ondersteunen zoals verwerende partij vooropstelt.⁷ Deze wordt vervolgens van de hand gewezen omwille van de wijdverspreide valsheid in geschriften bij de opmaak van Afghaanse documenten. In die zin zou zelfs het bijbrengen van een paspoort of identiteitskaart onvoldoende zijn geweest voor verwerende partij zodat zij door haar eigen tegenstrijdigheden afbreuk doet aan haar relaas omtrent de vermeende gebrekkige geloofwaardigheid.

28. Het doortrekken van deze redenering zou betekenen dat Afghaanse onderdanen nooit hun identiteit zouden kunnen bewijzen aangezien eender welk document zal worden afgewezen als ongeloofwaardig. Zulks is uiteraard volkomen onredelijk, minstens onwerkbaar. Dat Afghaanse documenten gevoelig zijn aan corruptie betreft een algemene bespiegeling die niet toegespitst is op de zaak.

29. De aangeleverde documenten vormen minstens een begin van bewijs dat door verwerende partij onvoldoende weerlegd wordt om er geen enkele rekening mee te houden.

=> Het gaat te ver om uit het feit dat verzoeker zijn paspoort door omstandigheden niet kan voorleggen ook meteen vermoedens af te leiden naar zijn algemene geloofwaardigheid.

Hiermee weigert verwerende partij het asielrelaas van verzoeker op de eigen merites te beoordelen.

Met betrekking tot de vrees voor vervolging: aspect van identiteitsfraude

30. In eerste instantie wordt verzoekende partij verweten dat hij onduidelijk is omtrent zijn geboortedatum.

31. Daarbij dient opgemerkt te worden dat verwerende partij zich hieraan vastklampt om de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij in vraag te stellen zonder een en ander op nuttige wijze te onderzoeken of zelfs maar in overweging te nemen. De leeftijd van verzoekende partij is namelijk niet doorslaggevend in dit alles nu verderop duidelijk blijkt dat verzoekende partij rechtstreeks en actief gerekruteerd werd door de Taliban en door hen gevangengehouden werd.

32. Tevens dient benadrukt te worden dat meneer een ongeschoolde automechanieker is die geen kennis heeft van de Afghaanse kalender, laat staan dat hij zou weten hoe hij zijn geboortedatum dient om te zetten naar onze westerse kalenderaanduidingen.

33. De betwisting omtrent de geboortedatum werd hoe dan ook beslecht na toevoeging van de taskara die voorts geïnterpreteerd kan worden en waaruit duidelijk blijkt wanneer verzoekende partij geboren is.

34. Zoals verzoeker verklaarde, waren zijn broers en vader werkzaam voor de overheid, de internationale coalities of andere niet-gouvernementele organisaties. Een en ander blijkt zonder discussie uit het gevoegde bewijsmateriaal van verzoekende partij. Het feit dat verzoekende partij dienaangaande ambivalente uitspraken zou doen, is louter terug te brengen tot de bewuste onwetendheid waartoe zijn familieleden hebben bijgedragen. De tewerkstellingen van deze familieleden, die gevoelig lagen bij de Taliban, werden moedwillig verzwegen ten aanzien van verzoekende partij teneinde repercussies te vermijden en te verhinderen dat verzoekende partij hierdoor in de problemen zou komen. Jammer genoeg volstond zulks niet en werd de familie A.(...) uiteindelijk alsnog geïnterviewd met alle dodelijke gevolgen vandien.

35. Verwerende partij stelt alles in het werk om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van mijn verzoeker te ondermijnen en is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker m.b.t. de tewerkstelling van zijn familieleden niet kunnen overtuigen. Door de focus te leggen op enkele beperkte omissies verliest verwerende partij evenwel de kern van het asielrelaas uit het oog, wat dit onderdeel betreft de dood van zijn broer ten gevolge van een aanval door de Taliban. Het kan niet redelijkerwijze betwist worden dat de familie A.(...) de nodige problemen kent met de Taliban.

36. Verwerende partij focust zich, wat de familiale banden betreft, bovendien op wat verzoeker niet zou weten, maar houdt geen rekening met de informatie die hij wel geeft

37. Verwerende partij vindt het bevreemdend dat verzoeker geen uitgebreide informatie heeft over de werkzaamheden van zijn familieleden maar vooral dat hij de familiale banden niet verder kan aantonen. Verzoekende partij brengt evenwel zijn eigen taskara alsook die van zijn vader bij als bewijs van identiteit en verwantschap. Cliënt voegt bovendien een ondertekende verklaring van zijn vader waarin hij bevestigt wie zijn zonen zijn, waaronder ook Z., S.(...) en A.(...). Daarnaast kan tevens verwezen worden naar het asielrelaas van de heer A.A.(...)(nvdr: broer) dat klaarblijkelijk wel aanleiding heeft gegeven tot internationale bescherming en waarin eveneens sprake is van verwantschap tussen de aangehaalde familieleden. Welke documenten bijkomend nog bijgevoegd dienen te worden om een en ander nog verder te onderbouwen is voor verzoekende partij werkelijk een raadsel.

38. Verzoeker meent dat tegenpartij hier spijkers op laag water zoekt.

39. Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

40. Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkingsplicht rust op de asielinstanties, ook als de asielzoeker - om welke reden ook - niet aan de bewijslast kan voldoen. Dit laatste kan bijvoorbeeld het geval zijn in situaties waar de asielzoeker praktisch niet in staat is om bepaalde documenten aan te brengen.

41. Verwerende partij wijst de argumentatie van verzoekende partij van hand maar onderzoekt zelf niets, laat staan dat een deugdelijke argumentatie wordt voorzien.

Met betrekking tot de vrees voor vervolging: Familiale banden en bedreigingen door de Taliban

42. Zoals verzoeker verklaarde in zijn interview bij het CVGS, waren zijn rechtstreekse familieleden werkzaam bij de overheid of de internationale coalitie. De documenten ter ondersteuning hiervan zijn zoals hoger aangeduid legio. Verzoekende partij verwijst hiernaar en benadrukt nogmaals dat zijn familie rechtstreeks geviséerd werd door de Taliban. Verwerende partij gaat onterecht voorbij aan de slachtoffers die gevallen zijn en de bedreigingen die ontvangen werden en dit alles onder het mom van de hoger weerlegde ongeloofwaardigheid van een en ander. Zulks volstaat uiteraard niet, te meer omdat eenenander wel is aanvaard door verwerende partij op het ogenblik van het verzoek om internationale bescherming van de broer van verzoekende partij, de heer A.A.(...).

43. Er is bovendien meer,

44. Verzoekende partij is ook rechtstreeks slachtoffer geworden van de Taliban. Hij werd rechtstreeks gerekruteerd met verzoek om deel te nemen aan de Jihad, dit alles omwille van zijn kwaliteiten als automechaniker.

45. Zoals reeds toegelicht onder het luik betreffende de feitelijke voorgaanden wenste verzoekende partij niet in te gaan op de vraag van de Taliban tot deelname aan de jihad maar werd hij desondanks meermaals meegenomen voor noodzakelijke herstellingen aan het tanende wagenpark. Een eerste maal werd verzoekende partij na de herstelling opnieuw thuis afgezet, een tweede maal werd hij opgesloten door de Taliban en voor ongeveer een maand gevangengehouden. Tijdens een van de opdrachten die hij gedurende zijn opsluiting uitvoerde voor de Taliban is hij ter nauwer nood kunnen vluchten naar een onderduikadres van waaruit hij contact kon opnemen met zijn vader. Toen deze aangaf dat de Taliban ten aanzien van hem gewelddadig was opgetreden in hun zoektocht naar mijn verzoeker besloot laatstgenoemde om zijn vlucht voor te bereiden. De Taliban was nooit op de hoogte van de werkelijke werkplaats van verzoekende partij en kon dan ook op geen enkel ogenblik vermoeden dat hij zich daar zou schuilhouden. Zijn ouderlijke woning te Trelei werd om die reden geviséerd.

46. Nadat mijn verzoeker het land heeft verlaten, kwam de Taliban hem nogmaals zoeken in zijn ouderlijke huis, sindsdien hebben zich nog incidenten voorgedaan met andere familieleden zodat duidelijk is dat de familie A.(...) onder nauwe supervisie van de Taliban staat zodat de terugkeer van mijn verzoeker ongetwijfeld zal worden opgemerkt en hij bij terugkeer vreest door leden van de Taliban opnieuw gevangengenomen of zelfs vermoord te worden.

47. De beweringen omtrent de Taliban en hun veelheid aan vrijwilligers is niet dienstig, minstens al te algemeen, nu net in de specifieke situatie van verzoekende partij blijkt dat af en toe, zoals in casu, voor een afwijkende strategie wordt geopteerd.

48. Daarnaast wordt verzoekende partij verweten dat hij niet aantoont waarom hij door de Taliban al dusdanig vertrouwd werd dat hij na drie weken gevangenschap op pad werd gestoord voor een nachtelijke razzia en hij daarbij als wachter dienst moest doen met behulp van een machinegeweer dat hem werd toegestopt. Voor de gedragingen van de Taliban kan uiteraard geen zinnige verklaring verschaft worden. Hoe verzoekende partij dan een vertrouwensband, hetgeen vanzelfsprekend niet tastbaar is, zou moeten aantonen is opnieuw volkomen onbegrijpelijk, want in de praktijk eenvoudigweg onmogelijk.

49. Verwerende partij stelt alles in het werk om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van mijn verzoeker te ondermijnen maar verliest daardoor de kern van diens verhaal uit het oog, de gevangenschap bij de Taliban wordt niet betwist. Verzoekende partij heeft zich hier nooit akkoord mee verklaard en heeft zich op de eerst mogelijke momenten weten te bevrijden van zijn belagers, die nadien opnieuw naar hem op zoek gingen.

52. Het feit dat de verklaringen van verzoekende partij enkele kleinere onvolkomenheden bevatten, doet niets af aan de fundamentele aspecten van het asielrelaas.

50. Er bestaat in dat opzicht wel degelijk een terechte en gegronde vrees dat de Taliban ook bij terugkomst tegen hem zal optreden, minstens hem gevangen zal nemen om gebruik te maken van zijn diensten.

51. Het feit dat de verklaringen van verzoeker enkele kleinere omissies bevatten, doet niets af aan de fundamentele aspecten van het asielrelaas, dat wel degelijk geloofwaardig is. Door op basis van deze elementen het statuut van vluchteling af te wijzen, getuigt de beslissing van verwerende partij niet van een zorgvuldig onderzoek.

à Verzoeker meent dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat verwerende partij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

à Door deze erkenning in de bestreden beslissing te weigeren, schendt verwerende partij het artikel 48/3 Vw. en de materiële motiveringsplicht. 52. Dat het eerste onderdeel gegrond is."

In een tweede onderdeel haalt verzoeker aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting van het reële risico op ernstige schade en verwijst naar internationale rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan waaruit blijkt dat een correcte beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet nog niet mogelijk is. Ook stelt verzoeker dat verweerder niet beschikt over landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan zich dermate heeft gestabiliseerd dat het mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken over de nood aan subsidiaire bescherming. Verder betoogt verzoeker dat verweerder de situatie van terugkerende Afghanen niet zorgvuldig beoordeeld heeft.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de UNHCR Guidance Note van februari 2022, de EUAA Country Guidance van Afghanistan van 20 april 2022, de COI Focus van Afghanistan van 5 mei 2022, naar internationale rechtspraak en naar arresten van de Raad.

Verzoeker betwist hierbij de bevindingen van de verwerende partij waar deze stelt dat hij geen concrete elementen zou aanhalen waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat hij ernstige schade zou kunnen oplopen. Verzoeker meent dat duidelijk werd aangetoond dat hij het slachtoffer dreigt te worden van (dodelijk) geweld of opsluiting. Ook blijkt uit zijn relaas dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar, waar de taliban alom actief zijn. Ook heeft verzoeker, hoewel hij heden meerderjarig is, nog een dermate jeugdige leeftijd die hem aantrekkelijk maakt voor rekrutering door de taliban en het specifiek doelwit maakt voor allerlei geweldsincidenten waarbij de taliban eveneens bij betrokken zijn.

Bovendien is verzoeker sedert bijna vier jaar weg uit Afghanistan, en meer dan drie jaar in België, zodat in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat hij omwille van deze duur eveneens een specifiek doelwit kan worden van ernstige schade ten gevolge van de perceptie dat hij 'verwesterd' is.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

"1. Aangetekende brief dd. 20 oktober 2022 en de bestreden beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (ref: CGVS 20/15604);

2. Notulen persoonlijk onderhoud dd. 13 september 2022;

3. Notulen persoonlijk onderhoud dd. 6 mei 2022;

4. Beslissing bureau voor juridische bijstand Antwerpen dd. 20 januari 2021 tot volledige kosteloosheid;

5. Taskara verzoekende partij;

6. Bijlage 26 verzoekende partij

7. Bijkomende documenten A.A. (nvdr: broer);

a. Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister;

b. Verblijfstitel;

c. Certificate of appreciation #9054;

d. Letter of recommendation by L. C. L. ;

e. Letter of appreciation 30 mei 2010;

f. Recommendation letter 10 oktober 2010 ;

g. Letter of recommendation 15 oktober 2010 ;

h. Performance of interpreters 21 april 2010 ;

8. Bijkomende documenten A. R.;

a. Identiteitsdocumenten;

b. Letter of recommendation 10 november 2012;

c. Statement of threat;

d. Certificate of appreciation S.;

e. Certificate of appreciation B. & M.;

f. Certificate of appreciation S. & D.;

g. Certificate of appreciation C. & H.;

h. Certificate of appreciation A. & M.;

i. Certificate of appreciation A. & P. ;

j. Certificate of appreciation P. & L. dd. 28 maart 2012;

k. Biographic data;

- l. Memorandum for record dd. 18 februari 2010 ;*
m. Letter of Recommendation 19 februari 2010 ;
9. Fotomateriaal familie A.:
a. Foto broers Z. - S. en neef H.;
b. Broer S. - Amerikaans leger;
c. Broer S. - Amerikaanse tank;
d. Overleden broer S.;
10. UNHCR februari 2022;
11. Country Guidance Afghanistan april 2022;
12. Verklaring vaderschap"

De Raad wijst er op dat volgende stukken reeds door verzoeker bij het CGVS werden voorgelegd en tevens in de bestreden beslissing worden besproken: zijn taskara (stuk 5), de foto van verzoeker met zijn broer en neef (stuk 9a), de biografische data van zijn vader (stuk 8k) en de e-ID van zijn vader A.R. (stuk 8a), de documenten met betrekking tot het werk van zijn vader (stukken 8b-j en 8l-m) waaronder een missieaanvraag van zijn werk van 25 augustus 2021, alsook de aanbevelingsbrieven van zijn broer A.A. (stukken 7c-7h).

De nieuwe stukken betreffen de stukken die hierboven werden onderlijnd en hebben onder meer betrekking op fotomateriaal, de verklaring van vaderschap en landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 3 juli 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van februari 2024.

3.2. Verzoeker maakt op 1 juli 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan en van zijn situatie in België wordt gemaakt.

Over zijn situatie in België zet verzoeker uiteen:

"1. Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten, en is na een lange reis door Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk terecht gekomen in België, waar hij vervolgens een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 1 oktober 2020. Intussen, bijna 4 jaar later, heeft verzoekende partij zich in verregaande mate geïntegreerd in ons land, meer bepaald in Antwerpen, waar hij sinds enige tijd woonachtig is, samen met zijn broer A.A.(...), die bescherming geniet in ons land na een eerdere beslissing van verwerende partij. Enkel en alleen reeds om die reden is het opvallend dat het asielrelaas van verzoekende partij niet aanvaard wordt en dat van zijn broer destijds wel. In het verzoekschrift werden voldoende bewijzen van de familiale banden toegevoegd.

2. Reeds van bij aanvang heeft meneer zijn tijd in ons land zo zinvol mogelijk trachten in te vullen, als horecamedewerker, maaltijdbezorger of bediende. Wat dat betreft kan verwezen worden naar de arbeidsovereenkomst bij TAPA7 BV alwaar meneer werd ingeschakeld als bordenwasser in de zomer van 2021.' Sinds korte tijd is meneer werkzaam bij RBS PRESS BV, een krantenwinkel van zaakvoerder S.G.(...), waar verzoekende partij aan de slag is als winkelbediende.2 In eerste instantie werd een voorlopig contract voor de maanden mei en juni afgesproken. Een nieuw contract werd hem aangeboden, maar werd nog niet geformaliseerd.

3. In de périodes dat hij niet tewerkgesteld was bij het restaurant of de krantenwinkel was meneer onafgebroken aan de slag als maaltijdbezorger. Hij heeft in dat opzicht steeds bijgedragen aan het maatschappelijke leven door in zijn eigen kostwinning te voorzien.

4. Meneer heeft intussen verschillende internationaal beschermde en Belgen rondom zich verzameld, hetgeen zijn integratie heeft versterkt. Getuige hiervan zijn de verschillende verklaringen die worden toegevoegd ter staving van zijn goede inburgering.”

Over de situatie in Afghanistan zet verzoeker uiteen:

“5. Ter ondersteuning van het tweede middelonderdeel uit het verzoekschrift wijst verzoekende partij nogmaals op een reeks bijkomende rapporten en andere relevante documenten van internationale en regionale organisaties, NGO's en/of sub-organen daarvan omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Zoals uit diverse documenten blijkt en zoals uiteengezet tijdens het interview, waren zowel de broer als de vader van verzoekende partij werkzaam bij het Amerikaanse leger, NGO's of overheidsinstanties, reden waarom zij geveiseerd werden door de Taliban. Een van de broers, S.A.(...), werd dicht bij het ouderlijke huis gedood door de Taliban, een andere broer, A.A.(...), is ter nauwer nood kunnen vluchten aan de Taliban en kreeg een zevental jaar geleden erkend in de hoedanigheid van internationaal beschermde in ons land. Om deze reden werd ook verzoekende partij geveiseerd in zijn thuisland.

Er zijn talrijke rapporten en standpunten van verschillende NGO's en organen van internationale of regionale organisaties publiek beschikbaar waarin vastgesteld wordt dat voormalige leden van de nationale veiligheidstroepen, alsook hun familieleden een bijzonder behoefte aan bescherming als vluchteling vereisen. Er kan o.a. naar de volgende officiële documenten worden verwezen:

(...)

Het voorgaande toont ontegensprekelijk aan dat verzoekende partij behoort tot één van de kwetsbaarste groepen uit Afghanistan met een bijzondere behoefte aan internationale bescherming gezien de onveilige situatie in zijn thuisland.”

Verzoeker legt volgende nieuwe stukken neer:

- arbeidsovereenkomst bepaalde duur TAPA7 van 16 augustus 2021, als medewerker spoel-keuken/bordenwasser (stuk 1);
- arbeidsovereenkomst bepaalde duur RBS PRESS van 10 mei 2024, als verkoper/aanvuller (stuk 2);
- verklaring S.G. (stuk 3);
- identiteitsdocumenten S.G. (stuk 4);
- verklaring A.A. (broer) van 25 mei 2024 (stuk 5);
- identiteitsdocumenten A.A. (stuk 6);
- verklaring S.H. van 25 mei 2024 (stuk 7);
- Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan – update 1 (stuk 8);
- rapporten van Special Rapporteurs van de VN van 2022, 2023 en 2024 (stuk 9);
- algemeen Ambtsbericht Afghanistan van Nederland van juni 2023 (stuk 10);
- rapporten van United Nations Assistance Mission in Afghanistan (stuk 11);
- resolutie van het Europees Parlement van 5 oktober 2023 (stuk 12);
- statenrapport van Amnesty International van 2022/23 (stuk 13); en
- rapport van de EUAA van 2022 en 2024 (stuk 14).

3.3. Op 12 juli 2024 maakt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij een nieuwe arbeidsdocument neerlegt, namelijk een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde duur, voegt alsook een nieuwe verklaring van zijn werkgever, S.G.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; (b) met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

De Raad zal tevens nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een

vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

A. Verzoekers vluchtrelaas

Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op, enerzijds, een vrees voor vervolging door de taliban omwille de beweerde tewerkstellingsprofielen van zijn beweerde overheidsgezinde familie, en, anderzijds, omwille van het ontlopen van een rekrutering door de taliban.

A.1. Verzoekers vrees voor de taliban omwille van de tewerkstellingsprofielen van familie

5.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de verwerende partij vooreerst dat verzoeker zijn beweerde vrees voor de taliban omwille van de tewerkstellingsprofielen van zijn overheidsgezinde familie niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

De verwerende partij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ernstig ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit en zijn (gebrek aan) identiteitsdocumenten;
- (ii) verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij familieleden heeft die recent waren tewerkgesteld voor de voormalige overheid in Afghanistan en heeft bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat hij hierdoor problemen ondervond in Afghanistan, met name omdat (a) hij naliet hierover iets te zeggen, zowel bij het invullen van de MINTEH-fiche als bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ); (b) hij slechts kopieën neerlegt van de documenten van tewerkstelling van zijn vader en zijn broer A. en verder geen documenten neerlegt met betrekking tot het werk van S. en I., en bovendien zijn kennis van de voorgelegde documenten uitermate ondermaats is; en (c) hij tegenstrijdige, vage en gebrekkige verklaringen aflegt over de werkzaamheden van zijn familieleden;
- (iii) verzoeker slaagt er niet in zijn familiebanden op zich aan te tonen waardoor de geloofwaardigheid van de problemen, die hier direct uit zouden zijn voortgevloeid, verder wordt ondermijnd;
- (iv) verzoeker toont niet aan dat zijn beweerde familieleden problemen kennen omwille van hun tewerkstelling.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.2. Zo betwist verzoeker niet dat hij zijn vrees voor de taliban omwille van werkzaamheden van zijn familieleden niet heeft vermeld bij aankomst in België. Hij liet na, zowel op de MINTEH-fiche als op de vragenlijst CGVS bij de DVZ, hierover te vertellen en haalde enkel aan dat hij vreesde gedwongen te worden gerekruteerd (AD CGVS, map 7 DVZ met MINTEH-fiche van 1 oktober 2020 en vragenlijst CGVS van 18 januari 2021). Dat verzoeker vanaf het begin af aan niets vermeldde over de beweerde tewerkstellingsprofielen van zijn overheidsgezinde familieleden, relativeert ernstig de vrees die hieruit zou voortvloeien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.3. Wat betreft de beweerde werkzaamheden van zijn vader en zijn broer A., kunnen zowel de voorgelegde documenten als verzoekers verklaringen niet overtuigen, gelet op hun interne en externe tegenstrijdigheden, vaagheden en gebreken.

Zo wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoeker over de documenten die hij zelf heeft voorgelegd ter ondersteuning van het werk van zijn vader en zijn broer A., en die hij opnieuw bij zijn verzoekschrift voegt, niet blijkt te weten wat er in de documenten staat of wat ze aantonen (NPO I, p. 8 en 10; NPO II, p. 5). Hierbij motiveert de verwerende partij terdege: *“Uw kennis omtrent deze documenten is daarbovenop uitermate ondermaats. Zo hebt u geen enkel idee wat erop staat of wat ze aantonen (NPO II, p. 5). U beweert nochtans contact te hebben met uw broer A. (België) en uw vader (Afghanistan) aan wie u dus informatie had kunnen vragen. Dat u uw vader geen vragen durft te stellen vergoelijkt uw gebrek aan kennis daarover niet. Er kan immers verwacht worden dat u alle relevante informatie verzamelt over zaken die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Dit doet verder vermoeden dat u geen vrees dient te koesteren door de werkzaamheden van uw familie.”*

Verzoeker voert hiertegen geen inhoudelijk verweer. Dat verzoeker niet weet wat de inhoud van deze documenten is, tast de bewijswaarde ervan aan. Dit klemt des te meer nu verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij een beetje kan lezen en schrijven, hetgeen hij van zijn vader heeft geleerd die geschoold was en het hem thuis leerde (NPO I, p. 6). Het gegeven dat verzoeker deze documenten *“niet [heeft] gelezen”* (NPO II, p. 5), geen concrete informatie kan geven over deze documenten die verband houden met de kern van zijn vrees en zich hierover ook niet heeft bevraagd, getuigt van een desinteresse die niet te rijmen valt met de door hem beweerde vrees voor vervolging en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Indien zijn vervolgingsvrees op enige waarheid berust, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij de moeite zou hebben genomen om zich te informeren over de inhoud van deze documenten, te meer wanneer hij de tewerkstellingsprofielen van zijn beweerde familieleden verbindt aan zijn vermeende vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Dit is niet het geval, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt.

Deze documenten betreffen bovendien slechts kopieën, waaraan maar een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht daar kopieën immers gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie en om het even waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. In die zin stelt de Raad wat betreft het document *“Letter of recommendation”* van 10 november 2012 bovendien nog vast dat de geboortedatum van zijn vader staat genoteerd als 19 januari 1966, terwijl op de biografische data en zijn identiteitskaart 25 augustus 1956 als geboortedatum wordt vermeld.

Verder oordeelt de verwerende partij terdege dat verzoeker amper informatie kan geven over de werkzaamheden van zijn vader en dat zijn verklaringen hierover tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer: *“Over uw vader beweert u dat hij werkte voor een ontminingsdienst en later tolk was voor Amerikanen aan de basis in Torkham (NPO I, p.8,10). U kan niet vertellen voor welke organisaties hij werkte, wanneer en/of hoelang (NPO I, p.8,11). Dat u beweert geen informatie te hebben omdat u toen jong was, kan daarbij niet overtuigen. Volgens de documenten die u neerlegt was uw vader immers tewerkgesteld tot 2012, op dat moment was u volgende de leeftijdsanalyse ongeveer achttien jaar, hetgeen bezwaarlijk jong te noemen is. Dat uw verklaringen omtrent het werk van uw vader daarbovenop niet consistent zijn met die van uw broer A. versterkt verder bovenstaande onoprechtheid. Uw broer gaf namelijk aan dat uw vader financieel directeur was voor NGO AREA, daarnaast werkte hij als leerkracht Engels en Pashtu (Zie notities persoonlijk onderhoud 12/10644; dd.28.03.2012; blauwe map). Dat uw verklaringen omtrent uw vader niet alleen gebrekkig maar ook inconsistent zijn ondermijnt zijn werkzaamheden verder. Aansluitend ondermijnt dit eveneens uw beweerde verwantschap met A., het is immers op zijn minst verbazend te noemen dat uw beweerde broer uiteenlopende verklaringen aflegde en u hier niet van op de hoogte zou stellen.”*

Bijkomend merkt de Raad op de documenten die verzoeker voorlegt met betrekking tot de beweerde tewerkstelling van zijn vader geheel tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn beweerde broer, die verklaarde dat zijn vader werkzaam was bij een NGO en daarna als leerkracht. De documenten die verzoeker hierover neerlegt dateren van 2010 tot 2012 en beslaan een periode van 2009 tot 2012 waarin zijn vader als tolk werkzaam zou zijn geweest voor Amerikaanse troepen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers broer, die in mei 2011 Afghanistan verliet, hiervan op de hoogte was. Alleszins toont verzoeker het tegendeel niet aan. Dat verzoekers broer evenwel geen enkele vermelding maakte van de beweerde werkzaamheden van hun vader als tolk voor de Amerikaanse troepen maar integendeel tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 28 maart 2012 verklaarde dat hij als financieel directeur voor een NGO heeft gewerkt en *“nu is hij een leerkracht”* (NPO broer, 28 maart 2022, p. 6), haalt de bewijswaarde van deze documenten finaal onderuit. Verzoeker weet in zijn verzoekschrift geen enkele uitleg voor deze tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn beweerde broer A. te geven.

Tevens stelt de verwerende partij terdege vast dat verzoekers kennis over de beweerde tewerkstelling van zijn broer A., waarbij verzoeker momenteel in Antwerpen verblijft, geenszins ver reikt: *“Zo verklaart u dat A. tolk was voor buitenlanders (NPO I, p.10). U weet niet wanneer hij startte, waar hij werkte, waar hij Engels leerde en waarom hij het land heeft verlaten (NPO II, p.11). Uw gebrekkige kennis over uw broer doet de wenkbrauwen fronsen, temeer gezien A. in België verblijft en u contact met hem heeft (NPO II, p.8). Dat u niet meer informatie hebt ingewonnen hierover bij uw broer is op zijn minst bevreemdend. Als hij werkelijk uw broer is, was het nochtans makkelijk meer informatie te kunnen verkrijgen zoals hierboven alsook werd aangestipt.”*

Dit alles wordt door verzoeker niet concreet betwist, laat staan weerlegd.

5.4. Wat de beweerde werkzaamheden van zijn broers I. en S. betreft, bemerkt de verwerende partij correct dat verzoeker geen documenten neerlegt over hun beweerde tewerkstelling en dat ook hier zijn verklaringen niet overtuigen, gelet op hun interne en externe tegenstrijdigheden, vaagheden en gebreken.

Immers legt verzoeker over zijn broer I. bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd: *“Zo beweert u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij samenwerkte met buitenlanders voor drie maanden (NPO I, p.10). Later voegt u daaraan*

toe dat hij eerst tolk was en later soldaat werd bij A.J. en M.D. (NPO I, p.24-25). Het is dan ook uitermate merkwaardig dat u bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat I. zonnepanelen legde, u voegde daar bovendien in eerste instantie aan toe dat hij nooit een andere job heeft gehad (NPO II, p.11). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat u vorige keer iets anders verklaarde bevestigt u dat hij tolk en bewaker was (NPO II, p.12). Dat u bovenop uw uiteenlopende en vage verklaringen geen documenten neerlegt omtrent zijn werkzaamheden ondermijnt de geloofwaardigheid ervan volledig.” Deze bevindingen worden door verzoeker betwist noch weerlegd.

Ook over het beweerde werk van zijn jongste broer S. legt verzoeker vage en gebrekkige verklaringen af, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing: *“U legt ook over het beweerde werk van uw jongste broer S. vage en gebrekkige verklaringen af, hetgeen uw oprechtheid verder schaadt. Zo haalt u pas op uw tweede persoonlijk onderhoud voor de eerste keer aan dat S. bij het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt na uw vertrek uit Afghanistan (NPO II, p.14). U hebt het eerder niet verklaard omdat het u niet gevraagd werd, echter werd u wél uitdrukkelijk gevraagd waarom uw broer gedood werd (NPO I, p.9). Dat u toen zijn werkzaamheden bij het leger niet vermeldde ondermijnt die verklaring volledig. Bovendien is het hoe dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat hij als zeventienjarige bij het Afghaans leger zou gaan. De ongeloofwaardigheid ervan wordt verder ondersteund doordat u geen documenten heeft van zijn werkzaamheden of overlijden en u geen verdere informatie kon verstrekken over zijn werk (NPO II, p.15).”*

In het verzoekschrift verklaart verzoeker opeens dat de dood van zijn broer S. als gevolg van een aanval door de taliban de kern van zijn asielrelaas betreft en dat niet redelijkerwijze kan worden betwist dat zijn familie de nodige problemen kent met de taliban.

Dit betoog is echter weinig ernstig om verschillende redenen. Zoals eerder gesteld in punt 5.2. verklaarde verzoeker in het begin van zijn asielprocedure, met name bij de DVZ, enkel dat hij gedwongen rekrutering vreesde en maakt hij geen melding van de tewerkstellingsprofielen van zijn familieleden noch van de problemen en vrees die hieruit zouden voortvloeien.

Verder verklaarde verzoeker pas bij zijn tweede persoonlijk onderhoud dat zijn broer S. bij het Afghaanse nationale leger werkzaam was (NPO II, p.14). Ten tijde van zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker gewoonweg dat zijn broer werd gedood door de taliban en gevraagd waarom hij werd gedood, antwoordde verzoeker dat zijn vader enkel vertelde dat ze hem wilden ontvoeren en dan zouden hebben gedood toen hij weigerde mee te gaan (NPO I, p. 9). Verzoeker maakte tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud geen gewag van zijn broers werk bij het nationale leger omdat de protection officer hierover geen vraag zou hebben gesteld (NPO II, p.15). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd, volledig en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Waar verzoeker zelf stelt dat zijn familie problemen heeft met de taliban omdat de tewerkstellingen van zijn familieleden bij de voormalige Afghaanse overheid gevoelig lagen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij vanaf het begin van zijn asielprocedure open kaart speelt over dit verband tussen tewerkstellingsprofielen van zijn familieleden en de problemen met de taliban en dus volledige en coherente verklaringen hierover aflegt, quod non in casu. Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat hij onmiddellijk en te allen tijde volwaardige verklaringen aflegt bij de instanties die hem deze bescherming kunnen verlenen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker over zijn broer S. ook niet veel kan vertellen. Zo kan verzoeker maar weinig meedelen over de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger of over de omstandigheden waarin hij kwam te overlijden (NPO I, p. 9, 14-15; NPO II, p. 14-15). Nochtans had verzoeker zich hierover verder kunnen bevragen bij zijn vader en broers, quod non. Ten slotte merkt de Raad op dat zijn broer S. pas in het Afghaanse nationale leger zou hebben gewerkt na verzoekers vertrek uit Afghanistan in januari 2019. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer S. pas begin 2021 het Afghaanse nationale leger vervoegde toen hij 17 jaar oud (NPO II, p.14). Bijgevolg kan de beweerde aanval op en dood van zijn broer S. door de taliban in mei 2021 niet de oorspronkelijke reden van zijn vlucht uit Afghanistan zijn geweest.

5.5. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen inzake de voorgelegde documenten (of het gebrek hieraan) en verzoekers verklaringen, besluit de verwerende partij op goede gronden dat hij de beweerde tewerkstellingsprofielen van zijn overheidsgezinde familieleden niet aannemelijk weet te maken, zodat hij ook de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande bevindingen kunnen verklaren, weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Ter verklaring voor zijn gebrekkige kennis over de verschillende aspecten van de tewerkstelling van zijn vader en zijn broers, repliceert verzoeker dat hij een ongeschoolde mechaniker is die bewust door zijn vader, broers en familieleden in het ongewisse werd gelaten over hun werkzaamheden. Verzoekers betoog is evenwel niet ernstig.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht merkt, was verzoeker volgens de leeftijdsanalyse ongeveer achttien jaar toen zijn vader in 2012 zou zijn gestopt met werken, zodat zijn leeftijd geenszins als vergoelijking kan dienen. Verder werden verzoeker eenvoudige en essentiële kennisvragen gesteld omtrent de werkzaamheden van zijn familieleden, zoals waar zij gewerkt hebben, wanneer zij hiermee begonnen zijn en wat hun functies juist waren (NPO II, p. 4-8). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de werkzaamheden van zijn familieleden. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker in het bezit is van documenten waarin bepaalde zaken waarover hij werd bevraagd worden belicht.

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekers “*ambivalente*” verklaringen zijn te wijten aan de bewuste onwetendheid waartoe zijn familieleden hebben bijgedragen, kan niet overtuigen. Ook al zouden zijn familieleden hun tewerkstellingen moedwillig hebben verzwegen voor verzoeker om te verhinderen dat hij problemen kreeg, dan mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich na zijn vlucht uit Afghanistan hierover nader zou hebben geïnformeerd bij zijn familieleden. De beweerde tewerkstellingsprofielen van zijn vermeende familieleden liggen immers aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan. Aangezien verzoeker verklaart dat hij nog contact heeft met zijn vader in Afghanistan en zijn broer hier in België, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich bij hen zou hebben geïnformeerd en dat zij hierover de nodige inlichtingen en achtergrond zouden hebben gegeven, te meer zijn beweerde broer in België maar ook zijn vader en andere familieleden moeten beseffen dat deze informatie van het grootste belang is voor het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om zich omtrent al die aspecten te bevragen nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij steeds in contact is gebleven met zijn familieleden. Dat hij evenwel sinds het begin van zijn asielprocedure niks meer te weten is gekomen over hun werkzaamheden in het verleden, noch over hun problemen met de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hetzelfde geldt voor de dood van zijn broer S. Hoewel verzoeker door zijn neef en vader op de hoogte werd gebracht dat zijn broer gestorven was en begraven werd (NPO I, p. 14-15), verklaart hij tevens niet te weten waarom dit is gebeurd omdat hij “*het niemand [heeft] gevraagd*” (NPO I, p. 9) en tevens niet te hebben gesproken over zijn broers begrafenis omdat hij niet met zijn vader wil spreken over “*pijnlijke incidenten*” (NPO I, p. 15). Verzoeker heeft zich evenwel niet verder geïnformeerd bij zijn neef die hem belde en met wie hij dus nog contact heeft. Het gebrek aan doorgedreven pogingen om zich verder te informeren over de omstandigheden van de dood van zijn broer of de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gehad (NPO I, p. 9; NPO II, p.14-15), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat verzoeker niet eens de moeite zou doen om zich verder te informeren over de werkzaamheden van zijn familieleden of het overlijden van zijn broer S., doet dan ook afbreuk aan zijn vrees voor vervolging vanwege de taliban. Dit geldt te meer nu de werkzaamheden van zijn familieleden aan de oorsprong liggen van zijn aangevoerde vrees voor de taliban. Zoals reeds aangestipt, kan daarnaast van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij in casu klaarblijkelijk naliet om te doen. Dat verzoeker dit heeft nagelaten is niet ernstig, mede in het licht van de medewerkingsplicht die rust op zijn schouders. Verzoekers verwijt dat de verwerende partij de focus legt op wat hij niet zou weten en dat geen rekening wordt gehouden met de informatie die hij wel weet, kan dan ook niet worden gevolgd. Dit summiere verweer werpt immers geen ander licht op het geheel aan vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en gebreken in verzoekers verklaringen met betrekking tot kernelementen van zijn relaas, het gebrek aan ondersteunende documenten en de zeer beperkte bewijswaarde van de voorgelegde stukken. De Raad merkt hierbij op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de verwerende partij terecht oordeelt dat het verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

5.6. Zoals hierboven al aangestipt, ondermijnen verzoekers vage, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen over de werkzaamheden van zijn familieleden, eveneens de beweerde verwantschap met deze personen.

Dit wordt verder versterkt door de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt zijn familiebanden aan te tonen, waardoor de geloofwaardigheid van de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid zijn verder wordt ondermijnd.

In navolging van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om identiteitsdocumenten of andere ondersteunende documenten neer te leggen die de verwantschap tussen hem en zijn broers A., I. en S. aantonen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij zijn eigen taskara en die van zijn vader heeft bijgebracht als bewijs van identiteit en verwantschap, alsook dat de verklaring van zijn vader bevestigt wie zijn zonen zijn. Wat betreft deze documenten oordeelt de Raad als volgt.

Vooreerst legt verzoeker slechts een kopie van de Afghaanse identiteitskaart van zijn vader neer. Omdat dit enkel een kopie betreft en gelet op de objectieve landeninformatie inzake Afghaanse documenten, kan aan deze identiteitskaart enkel een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend. Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map 6 met landeninformatie, COI Focus *"Afghanistan: corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021 (update)) volgt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Verzoeker uit algemene kritiek maar brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten redelijkerwijze maar een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend, hetgeen te meer geldt waar de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen.

Om dezelfde redenen kan ook aan verzoekers taskara slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht bij het vaststellen van zijn identiteit en het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier volgens dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde identiteit aan te tonen, zoals hierboven uiteengezet (zie COI Focus *"Afghanistan: corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021 (update), p. 25-28).

Bovendien wordt de zeer beperkte bewijswaarde ervan nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (AD CGVS, map 6, leeftijdsbepaling van 1 oktober 2020, FOD Justitie, Dienst Voogdij). In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 23 oktober 2020, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, aangezien hij verklaarde te zijn geboren op 18 september 2004 (inschrijving DVZ van 1 oktober 2020). Er ligt verder een zeer groot verschil tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn leeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker daadwerkelijk deze beroepsmogelijkheid daadwerkelijk heeft benut, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Aldus kon de verwerende partij zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op 13 september 2021 gaf verzoeker aan niet akkoord te zijn met de resultaten van het leeftijdsonderzoek en verklaarde hij dat hij een leeftijd heeft van zeventien of achttien jaar (NPO I, p. 3). Verzoeker legde echter zelf een taskara voor (AD CGVS, map 5 met documenten), waarin, volgens de tolk van het CGVS, staat vermeld dat zijn leeftijd op basis van zijn uiterlijk op 17 jaar werd geschat in het Afghaanse jaar 1398 (*"tolk: op basis van uiterlijk 17 jaar in 1398"*) en dat de taskara werd gemaakt op de Afghaanse datum *"2.6.1398"* (NPO II, p. 9). Verzoeker verklaarde dat zijn taskara een paar dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan werd gemaakt (NPO I, p. 13) en dat hij in het jaar 2019 is vertrokken (NPO I, p. 20). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 6 mei 2022 verklaarde hij dat zijn taskara *"ongeveer 3 jaar geleden"* werd gemaakt (NPO II, p. 9), hetgeen bevestigt dat zijn taskara in 2019 werd gemaakt. Aldus zou verzoeker volgens zijn taskara ongeveer 19 jaar oud zijn geweest ten tijde van zijn eerste persoonlijk onderhoud op 13 september 2021 en niet 17 of 18 jaar zoals hij toen wel nog betoogde (NPO I, p. 3). Dat hij een andere leeftijd opgaf dan de leeftijd die hij volgens zijn taskara zou hebben, is bevreemdend en tegenstrijdig aangezien verzoeker verklaarde toch een beetje te kunnen lezen en schrijven (NPO I, p. 6). Wat er ook van zij, ook tussen deze taskara en zijn resultaten van het leeftijdsonderzoek ligt nog altijd een groot verschil in leeftijd. De voorgelegde taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook verzoekers tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen over zijn leeftijd en de inhoud van de taskara, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en de objectieve informatie in het administratief dossier.

Gelet op alles wat voorafgaat kan de voorgelegde taskara niet worden beschouwd als een afdoende bewijs(element) van verzoekers identiteit en kan zelfs worden getwijfeld aan de echtheid ervan.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker tevens zijn paspoort niet heeft neergelegd waardoor hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk heeft kunnen aantonen. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn betoog dat zijn paspoort in Bulgarije zou zijn afgenomen door de smokkelaar en dat hij hierover de waarheid heeft verteld. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan de terechte bevinding van de verwerende partij dat zijn verklaring als zou hij zijn paspoort in Bulgarije verloren zijn (NPO II, p. 9) een blote

en stereotiepe bewering betreft die ook nog eens tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring dat hij zijn paspoort in Afghanistan zou verloren hebben (AD CGVS, map 7 verklaring DVZ, vraag 24). Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Door in het verzoekschrift louter erop te wijzen dat de voorgelegde taskara zijn relaas afdoende onderbouwt en minstens volstaat om zijn identiteit terdege te ondersteunen, quod non, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen die het geheel van bovenstaande bevindingen kunnen verklaren, weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In de bestreden beslissing wordt correct aangestipt dat de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element is in de procedure en dat er van een verzoeker wordt verwacht dat hij er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. De Raad herhaalt dat in het kader van de in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde medewerkingsplicht, elementen zoals 'identiteit' en 'achtergrond' kernelementen zijn bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, quod non in casu. Dat verzoeker een ongeschoolde automekaniker is die geen kennis heeft van de Afghaanse kalender of westerse kalenderaanduidingen, doet immers geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Daargelaten de vraag of verzoeker *"bewust het CGVS probeerde te misleiden door zich onterecht voor te doen als minderjarige"*, staat in deze wel vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn identiteit terdege te ondersteunen en te staven, gelet op voormelde bevindingen inzake zijn verklaringen over zijn identiteit en zijn (gebrek) aan identiteitsdocumenten. In deze stipt de Raad aan dat de verwerende partij zich niet louter op basis van de vastgestelde ontstentenis van bewijs in verband met de identiteit heeft gebaseerd om het beschermingsverzoek te verwerpen, maar, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk het vluchtrelaas van verzoeker omstandig op eigen merites heeft beoordeeld.

Dit alles klemt des te meer nu verzoeker zijn vrees voor vervolging eveneens koppelt aan de werkzaamheden van zijn vader en broers bij de voormalige Afghaanse overheid en/of de Amerikanen. Het is dan ook belangrijk dat verzoeker het profiel van deze personen én de familieband tussen hem en deze personen aannemelijk maakt. Bij gebrek aan enige originele documentatie inzake zijn eigen identiteit en gelet op zijn inconsistente verklaringen over zijn leeftijd, taskara en paspoort, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verwant is met deze personen, a fortiori nu hij ook nog eens sterk uiteenlopende en vage verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn (beweerde) vader en broers en over het overlijden van zijn (beweerde) broer S.

Wat de overige documenten die verzoeker bij het CGVS voorlegde om zijn familiebanden aan te tonen wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd: *"Daarnaast legt u een foto neer waar u met uw broer op zou staan. Echter gaat het hier om een foto waar jullie als kind op staan en is het onmogelijk na te gaan wie de jongens op die foto zijn (NPO I, p.14). Daarnaast kan aan foto's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer, waar en in welke omstandigheden deze gemaakt zijn.*

Bovendien spreekt het enige document waar u uw verwantschap mee zou kunnen aantonen deze volledig tegen. Op het document met de titel 'Supplemental SIV Chief of mission application' dat ondertekend werd door uw vader op 25 augustus 2021 staat (een deel van) de familiale situatie van uw vader vermeld, meer bepaald zijn kinderen onder de 21 jaar. Ondanks het feit dat volgens uw verklaringen op het moment dat dit document opgesteld werd (dd.25.08.2021) geen enkele levende broer (of zus) meer zou hebben in Afghanistan onder de 21 jaar oud, staan er opmerkelijk genoeg wél namen vermeld: "Dochters: S.(...) (18 jaar oud); Zonen: B.(...) (16 jaar oud), A.(...) (14 jaar oud); M.N.(...) (12 jaar oud); R.(...) (7 jaar oud)". U vermeldde deze namen nooit eerder wanneer gevraagd naar uw familie of inwonenden (NPO I, p.4). Hierop gewezen door het CGVS, verklaart u plots dat dat S.(...) haar ouders zijn verongelukt en uw vader haar heeft opgevoed (NPO II, p.6). Op haar achttien jaar zou ze getrouwd zijn en kreeg ze zonen B.(...), A.(...), M.N.(...) en R.(...), zo beweert u. Dit lijkt dan ook niet meer dan een ad hoc aanpassing van uw verklaringen, onmogelijk bovendien op basis van de weergegeven leeftijden. Wat er ook van zij, u kon niet verklaren waarom uw vader hen als kinderen zou opgeven op een document van augustus 2021 als ze op dat moment niet bij hen zouden wonen. Dit is overigens niet het enige bizarre element op dit document. Zo zou uw vader volgens dit document zowel in 2020 als in 2021 in Pakistan zijn geweest. U blijkt wederom uit de lucht te vallen hierbij en kan hier niets over vertellen. U beweert dat hij niet is gegaan (NPO II, p.8). Dit doet opnieuw vermoeden dat dit document niet om uw vader gaat of dat u de persoon in kwestie niet kent."

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid.

Wat betreft de foto's die door verzoeker worden neergelegd (stuk 9, fotomateriaal familie A, bij verzoekschrift), bemerkt de Raad dat aan privéfoto's slechts een beperkte bewijswaarde kan worden

toegekend wegens mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie. De Raad heeft immers geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Wat betreft de ongedateerde foto van hemzelf, zijn broer S. en zijn neef H. merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet aantoont dat dit zijn broer S. en zijn neef H. zijn. Bovendien kan verzoeker hiermee ook niet aantonen dat zijn broer S. werkzaam was bij Afghaanse nationale leger. Wat betreft de foto van zijn broer S. "*Amerikaans leger*" stelt de Raad vast dat de foto is gedateerd op "07/15/2012" terwijl verzoeker verklaarde dat zijn broer S. pas in het Afghaanse nationale leger zou hebben gewerkt na verzoekers vertrek uit Afghanistan in januari 2019. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer S. pas begin 2021 het Afghaanse nationale leger vervoegde toen hij 17 jaar oud (NPO II, p.14). De datering op de foto, met name "07/15/2012" strookt dan ook geheel niet met verzoekers eigen verklaringen. Bovendien kan, zonder bijkomende ondersteunde elementen, onmogelijk worden gesteld dat dit wel degelijk verzoekers broer is, noch in welke omstandigheden of wanneer deze foto zou zijn genomen. Wat betreft de foto van personen bij de tank van het Amerikaans leger, merkt de Raad op dat deze personen onherkenbaar zijn en dus niet kunnen worden geïdentificeerd. Wat betreft de foto van zijn overleden broer S. stelt de Raad wederom vast dat zonder bijkomende ondersteunende elementen onmogelijk kan blijken dat dit werkelijk verzoekers broer is, evenmin kan deze foto aantonen dat zijn broer S. bij het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, laat staan in welke omstandigheden hij om het leven zou zijn gekomen.

Wat betreft de kopie van het briefje waarin zijn vader bevestigt wie zijn zonen zijn en dat verzoekers familieband met zijn vader moest bewijzen (stuk 12 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat dergelijk handgeschreven en niet-gedateerd briefje door eender wie kan zijn opgesteld en een gesolliciteerd karakter vertoont waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien is dit briefje opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging. Er is geen eensluidende vertaling van een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank naar één van de drie landstalen of naar het Engels. Hierdoor kan de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan noch deze verifiëren. Bij gebrek aan verdere toelichting of duiding, wordt met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit stuk niet in overweging genomen.

Hetzelfde geldt voor de handgeschreven brief opgesteld op 25 mei 2024 door zijn vermeende broer A. waarin deze stelt dat verzoeker zijn broer is (aanvullende nota van 1 juli 2024). Ook deze brief kan zijn opgesteld door eender wie die gelijk wat verklaart zodat hier slechts heel beperkte bewijswaarde aan kan worden toegekend en op zich dus niet volstaat om de voorgehouden verwantschap met A. aan te tonen.

De documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een verwantschap met de betrokken personen kunnen aantonen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen is dermate zwaarwegend dat het in deze stand van zaken niet opweegt tegen verzoekers betoog dat in het vluchtrelaas van de beweerde broer A. eveneens sprake is van verwantschap tussen de aangehaalde familieleden.

Gelet op het geheel van de bevindingen met betrekking tot verzoekers verklaringen en de bevindingen met betrekking tot de voorgelegde documenten of het ontbreken ervan, besluit de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat verzoeker zijn beweerde familiale banden niet aantoont.

5.7. Naast de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht van de beweerde tewerkstellings-profielen van verzoekers beweerde overheidsgezinde familie, stipt de Raad ten slotte nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 56-65; EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van januari 2022, p. 45-48; EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 56-71; EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 54-55, EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024, p. 28-30). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing evenwel correct geduid dat niet blijkt dat verzoekers beweerde familieleden in Afghanistan problemen kennen omwille van hun vermeende werkzaamheden: "*Ten vierde hebt u hoe dan ook niet aangetoond dat uw 'familie' problemen kent omwille van hun tewerkstelling. Uw vader verblijft immers nog steeds in uw huis in Afghanistan zonder problemen (NPO I, p.12). Bovendien slaagde hij er klaarblijkelijk geruime tijd na de machtsvername door de taliban (m.n. op 26/12/2021) nog in een (nieuwe) identiteitskaart te verkrijgen. Verder beweert u dat uw broer, I., vermist was door de taliban. Echter blijkt tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij terug thuis was en gewoonweg bij vrienden verbleef in de stad (NPO II, 12-13). U hebt verder geen informatie over zijn vermissing waardoor dit element een blote bewering blijft. U hebt niet aangetoond dat uw broer, I., problemen kent in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van hemzelf en uw familieleden. Ten slotte zou uw (minderjarige) broer S. na uw vertrek uit Afghanistan soldaat in het leger geworden zijn, waarover u nota bene geen documenten of informatie had (NPO II, p.14-15). Dat hij overleed aan een persoonlijke aanval hebt u bijgevolg niet kunnen aantonen.*"

Bovenstaande vaststellingen relativeren uw vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van uw familieleden finaal."

Verzoeker brengt geen concrete elementen of dwingende argumenten bij om deze pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Integendeel, deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift of aanvullende nota's op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven.

5.8. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun beperkte bewijswaarde en inhoud, zoals hierboven uiteengezet, niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken immers op zich niet overtuigen voor wat betreft de beweerde tewerkstelling van verzoekers beweerde familieleden, alsook wat betreft de familiebanden, die kernelementen vormen van verzoekers vluchtrelaas.

De voorgelegde documenten worden verder niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud, waarvan verzoeker overigens amper kennis heeft, en beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de talrijke vaagheden, interne en externe tegenstrijdigheden en onwetendheden die in verzoekers verklaringen worden vastgesteld. Bovendien blijkt de inhoud van documenten hier en daar tegenstrijdig met zijn verklaringen. Voor al deze bevindingen die raken aan de geloofwaardigheid van het relaas, wordt geen afdoende verklaring of verschoning geboden, zoals hierboven vastgesteld.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de verwerende partij, te besluiten dat verzoeker zijn beweerde vrees voor de taliban omwille van de tewerkstellingsprofielen van zijn overheidsgezinde familie niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

A.2. Verzoekers vrees omwille zijn persoonlijke problemen met de taliban, met name het ontlopen van een rekrutering door de taliban

5.9. Verzoeker verklaarde nog dat hij door de taliban verschillende keren werd gevraagd om auto's te repareren, dat hij vervolgens bij hen moest blijven en meewerken, dat ze hem binnenhielden gedurende drie weken, dat hij daarna met hen op stap ging om hen te beveiligen en op een gegeven kon ontsnappen. Verzoeker vreest dat bij terugkeer de taliban tegen hem zullen optreden, minstens hem gevangen zullen nemen om gebruik te maken van zijn diensten.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de verwerende partij voorts dat verzoeker er evenmin in slaagt aannemelijk te maken dat hij een verhoogd risico loopt bij eventuele terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn eigen problemen.

De verwerende partij baseert zich hiervoor op volgende bevindingen:

- (i) verzoeker heeft niet geloofwaardig gemaakt dat hij in Afghanistan door de taliban werd gevisieerd omwille van een gedwongen rekrutering daar hij tal van tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie van zijn problemen;
- (ii) verzoeker legt weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen af over het gedrag van de taliban, wat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas verder bevestigt;
- (iii) verzoeker toont niet aan dat de taliban hem omwille van deze voorgehouden rekrutering nog zouden zoeken; en
- (iv) uit landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van individuele en gedwongen rekrutering en verzoeker kan niet in concreto aannemelijk maken dat zijn persoonlijke geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze door de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoekers kritiek als zou de verwerende partij de kern van zijn verhaal uit het oog verliezen, met name de gevangenschap bij de taliban, die niet wordt betwist, kan niet worden gevolgd. Uit een lezing van het geheel van de motieven blijkt immers duidelijk dat aan het gehele relaas geen geloof wordt gehecht, hetgeen redelijkerwijze impliceert dat ook aan de beweerde gevangenschap geen geloof wordt gehecht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban. Het gegeven dat rekrutering voor de machtsvername voorkwam in Afghanistan wordt op zich niet betwist. Dat gedwongen rekrutering een realiteit is, blijkt echter niet afdoende uit de beschikbare objectieve, actuele informatie in het rechtsplegingsdossier. Uit het rapport EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan Recruitment by Armed Groups*” van september 2016, de EUAA Country Guidance van april 2022, het EUAA rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, en de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024, blijkt dat de taliban (voorafgaand aan hun machtsvername in Afghanistan in 2021) zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze doorgaans voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij werd een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, komt slechts zelden voor. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's werd georganiseerd. Concreet waren het meestal de stamouders en commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers of enig beroep op andere banden is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Evenwel blijkt in casu uit verzoekers verklaringen niet dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

Verzoeker meent dat voorgaande motieven niet dienstig zijn omdat ze te algemeen zijn en net in zijn specifieke situatie blijkt dat voor een afwijkende strategie wordt geopteerd. Hij houdt vol dat hij door de taliban gedwongen werd om deel te nemen aan de jihad en meermaals werd meegenomen voor noodzakelijke herstellingen aan het tanende wagonpark.

Verzoeker toont echter niet in concreto aan dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hij brengt geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. Hij maakt immers niet aannemelijk waarom de taliban net hem wilden rekruteren, aangezien het volgens hem duidelijk was dat hij van een overheidsgezinde familie afkomstig is. Door louter te stellen dat zijn profiel als mechaniker interessant was voor de taliban, weet verzoeker nog steeds niet te verklaren waarom de taliban net in zijn geval alsnog zouden zijn overgegaan tot gedwongen individuele rekrutering, waarbij hij met hen op stap moest gaan en hen zelfs moest bewaken.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing verder terdege vastgesteld dat verzoeker tal van tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van zijn problemen met de taliban, met name een rekrutering wegens zijn kwaliteiten als automechaniker: “*Primo verklaarde u initieel dat uw problemen startten twee maanden voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud geeft u dan weer aan dat uw problemen ongeveer twintig dagen voor uw vertrek startten. Erop gewezen dat dat onmogelijk was gezien u al had aangegeven een maand bij de taliban gezeten te hebben, wijzigde u uw verklaring opnieuw. Nu zou u een maand bij hen gezeten hebben, en nadien nog 12, 15 of 20 dagen bij uw instructeurs (NPO I, p.20). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat uw problemen startten veertig à vijfenvieftig dagen voor uw vertrek (NPO II, p.17). Dat u zulke uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de start van uw problemen schaadt uw oprechtheid verder.*

Secundo wist u niet precies wanneer de taliban u voor een tweede keer kwam halen voor een reparatie. Uw verklaringen schommelen tussen een paar dagen later, vijf dagen later, een week later, acht dagen later, tien dagen later tot zelfs twee weken later (DVZ, NPO I, p.19, 21; NPO II, p.17). Het is opnieuw merkwaardig dat u voortdurend uw verklaringen aanpast hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Tertio beweerde u op de vragenlijst van het CGVS dat de taliban een week nadat u hen ontvluchtte naar uw huis kwam (pt.3.5). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de taliban dezelfde nacht nog naar uw huis is gekomen (NPO I, p.24). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud blijken ze dan weer acht à tien dagen nadien naar uw huis te zijn gegaan (NPOII, p.18). Dat u wederom geen éénduidige verklaringen aflegt van uw problemen is niet ernstig te nemen.

Daar blijft het echter niet bij, quarto blijkt u ook niet éénduidig te zijn over hoe lang u nog in Afghanistan bleef nadat u de taliban ontvluchtte. Zo verklaarde u initieel een week bij uw opleiders te hebben verbleven voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Op uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u er tien à twaalf dagen was (NPO I, p.19). U voegt hier aan toe dat het ook vijftien of twintig dagen kan zijn (NPO I, p.19).”

Door louter zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, weet verzoeker voorgaande bevindingen niet te ondermijnen. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen enkele kleinere onvolkomenheden bevatten die niets afdoen aan de fundamentele aspecten van het asielerelaas, kan niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van zijn

problemen met de taliban, die tot de kern van zijn vluchtrelaas behoren, dat deze de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen aflegt over het gedrag van de taliban, hetgeen de geloofwaardigheid van het relaas verder bevestigt: *“Zo beweert u dat de taliban u, na slechts ongeveer drie weken bij hen vast te zitten, al voldoende vertrouwen om hen te bewaken. Dat ze u daarbij wel uw telefoon afnamen, maar niet uw geld is al opmerkelijk. Dat ze u na drie weken zelfs een machinegeweer zouden geven is nog frappanter (NPO II, p.18). Nadat u slechts enkele nachten met hen meeging naar dorpen zouden ze zelfs niet meer in het oog houden. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban iemand die ze gedwongen meenamen en onder dwang drie weken binnen hebben vastgezet plots dermate zouden vertrouwen. Daarnaast verklaart u dat jullie met veel talibs naar de dorpen gingen (NPO I, p.23). Dat u beweert al deze talibs te hebben ontvlucht door vijftien minuten te lopen doet verder de wenkbrauwen fronsen (NPO I, p.23). Zelfs indien ze u zouden vertrouwen, hetgeen u niet hebt aangetoond, is het weinig aannemelijk dat niemand achter u aan zou lopen.”* De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door hem geschetste omstandigheden alsook specifieke en algemene objectieve landeninformatie. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van zijn verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. Met zijn betoog dat hij geen zinnige verklaringen kan bieden voor de gedragingen van de taliban en dat hij onmogelijk een vertrouwensband, die niet tastbaar is, kan aantonen, weet verzoeker aldus voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht te stellen. Gelet op de door hemzelf geschetste context en omstandigheden, waarin de taliban hem gedwongen zouden hebben meegenomen en onder dwang drie weken zou hebben vastgezet, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker al na drie weken zou zijn ingeschakeld om de taliban te bewaken, en hierbij zelfs een machinegeweer kreeg. Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voorgaande concrete bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.

Verzoeker toont verder niet aan dat de taliban hem omwille van deze voorgehouden rekrutering nog zouden zoeken, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd: *“U beweert dat de taliban sinds uw ontsnapping twee keer naar uw huis zijn gekomen (NPO I, p.23). Zoals gezegd was u eerder niet éénduidig in uw verklaringen wanneer ze precies voor het eerst zouden zijn langsgekomen. U gaf daarnaast aan dat ze een keer langskwamen wanneer u reeds het land was ontvlucht (NPO I, p.24). Met andere woorden bent u nog vijftien à twintig dagen in Afghanistan gebleven, klaarblijkelijk zonder noemenswaardige incidenten. De taliban kwamen u thuis slechts één keer zoeken en kwamen verder noch naar uw huis, noch naar uw werkplaats (NPO I, p.24). Indien u werkelijk gezocht werd, quod non, is het weinig aannemelijk dat de taliban zo’n passieve zoektocht zou houden om u te vinden. Het tweede bezoek van de taliban was in september 2021, toen uw broer vermist geraakte en uw oom stierf (NPO II, p.18). Dat u zulke weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban ondermijnt dit element dan ook volledig.”* Door louter te benadrukken dat de taliban hem zouden zoeken, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In zoverre verzoeker heden nog gedwongen rekrutering vreest bij terugkeer, blijkt uit de objectieve landeninformatie dat er heden, na de machtsovername door de taliban, voor gewone burgers, zoals verzoeker, geen melding meer wordt gemaakt van gedwongen rekrutering (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 39-40).

In navolging van bovenstaande maakt verzoeker zijn beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk noch maakt hij aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal (gedwongen) zou worden gerekruteerd.

5.10. Het overige motief in de bestreden beslissing, met name het nalaten om internationale bescherming te vragen in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststelling.

5.11. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de verwerende partij, te besluiten dat verzoeker zijn beweerde vrees voor de taliban omwille van de vermeende tewerkstellingsprofielen van zijn beweerde overheidsgezinde familie niet geloofwaardig heeft kunnen maken alsook dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn eigen problemen met de taliban.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan

het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

B. Vrees omwille van een zgn. (toegeschreven) verwestering

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd.

5.12. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername in augustus 2021 gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en *‘hudud’*- en *‘qisas’*-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft *‘zina’* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. *‘Zina’* is één van de *‘hudud’*-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van *‘zina’* en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke *‘hudud’*-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode van juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *‘qisas’*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *‘hudud’*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambts-bericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer *‘soepele’* bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de

sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media- netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambts-bericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert

(COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de voorliggende objectieve landeninformatie heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

De Raad benadrukt dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin kan worden gesteld dat elke Afghaan die terugkeert hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd; het loutere gegeven enige tijd te hebben doorgebracht in Europa volstaat om een verwestering te worden toegedicht.

Of een Afghaan verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen die in beginsel door verzoeker moeten worden aangereikt. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Daarnaast kan evenmin voor elke Afghaan die onder het profiel van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding valt een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade worden aangenomen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

5.13. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geheel nalaat in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om die reden bij een terugkeer zal worden geëvalueerd en/of vervolgd. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat er sprake is van een (toegeschreven) normoverschrijding.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is, maar hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. In zijn verzoekschrift houdt hij een uitgebreid theoretisch betoog en verwijst naar algemene informatie, zijn leeftijd, zijn afkomst uit een ruraal gebied in de provincie Nangarhar en zijn verblijf in België. Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota's nog op zijn tewerkstelling in België door middel van arbeidsovereenkomsten en getuigenverklaringen van zijn werkgever. Verder legt verzoeker in een aanvullende nota een getuigenverklaring neer van een zekere S.H., een bevriende Afghaan. Deze persoon stelt dat verzoeker een vriend van hem is, dat ze elkaar al twee jaar kennen en dat verzoeker een actief en vriendelijk persoon is.

Voormelde elementen tonen enkel aan dat verzoeker in zijn levensonderhoud voorziet en bevriend is met een Afghaan die hier in België verblijft. Verzoekers werkgever stelt dat verzoeker goed geïntegreerd is in de maatschappij, maar laat na te concretiseren in welke mate of op welke manier verzoeker geïntegreerd is in de maatschappij, laat staan op een wijze waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker maakt met deze elementen aldus op zich niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van verblijf, zijn tewerkstelling en/of de aard van zijn activiteiten alhier anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geëvalueerd en hij omwille van zijn individuele omstandigheden een risico loopt om te worden vervolgd.

Uit het geheel van deze elementen kan immers niet blijken dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban.

Tevens volstaan deze elementen evenmin opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geëvalueerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Uit deze stukken kan weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies die dit heeft op zijn persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overnemen van de gevoegde documenten, maar dat een toelichtende concretisering en uitdieping op zijn persoonlijk geval ontbreekt.

Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Evenmin blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker tot een specifieke sociale groep behoort noch dat hij enig kenmerk heeft ontwikkeld dat de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken.

De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

De Raad merkt verder op dat verzoeker, gelet op de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, Afghanistan in januari 2019 op meerderjarige leeftijd heeft verlaten (AD CGVS, leeftijdsbepaling van 1 oktober 2020, FOD Justitie, Dienst Voogdij). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij aldus zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en bijgevolg al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar België kwam. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in de tweede graad kort naar school ging en dat hij op zijn twaalf of dertien jaar startte als mechaniker in een autogarage in Jalalabad, waar hij tot aan zijn vertrek werkte, zodat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving (NPO I, p. 6-7). Verzoeker wijst in de aanvullende nota op de duur van zijn verblijf in België en zijn afwezigheid uit Afghanistan maar hij toont hiermee geenszins aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De duur van zijn verblijf in België alsook zijn activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker biedt, buiten zijn tewerkstelling en zijn vriendschap met een Afghaan die in België woont, geen verder zicht op zijn activiteiten in België en Europa sinds zijn aankomst hier. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf en tewerkstelling in België, schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf en tewerkstelling in België mist verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken.

Ook ter terechtzitting wordt geen verdere verduidelijking hiervan verschaft, waarbij verzoeker zich beperkt tot het beklemtonen van zijn tewerkstelling in België en stelt dat hij samenleeft met zijn oudere broer die al dertien of veertien jaar in België verblijft.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn broer in België, stelt verzoeker dat zijn broer in België werd erkend en dat zij in Antwerpen samenleven. Verzoeker legt een getuigenverklaring van zijn broer neer, samen met een kopie van zijn identiteitskaart. In de handgeschreven getuigenverklaring van 25 mei 2024 stelt A.A. dat verzoeker zijn broer is. Verzoekers broer stelt dat hij sinds 2012 in België verblijft en sindsdien niet terugkeerde naar Afghanistan. Ook tijdens de terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn broer in België werd erkend en in België verblijft. De Raad herinnert er evenwel aan dat verzoeker er niet in is geslaagd om een familieband tussen A.A. en zichzelf aan te tonen, zoals hierboven uiteengezet. Verder laat verzoeker na om de aanwezigheid of de invloed van zijn beweerde broer in België te linken aan een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker werkt dit betoog ook niet verder uit.

Ten slotte wordt nog aangestipt dat uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in zijn regio van herkomst in Afghanistan. Hij kan dus desgevallend bij dit lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hij maakt daarbij geen melding van eventuele problemen die zijn familieleden in hun dagelijks leven zouden ondervinden omwille van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten zonder deze concreet op zijn individuele situatie te betrekken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'afvallige' zal worden beschouwd en in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele

elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

C. Conclusie

5.14. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Onder verwijzing naar landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, beklemtoont verzoeker de humanitaire situatie, hongersnood en gezondheidscrisis in Afghanistan. De ernst van de situatie van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt niet betwist maar het weze herhaald dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die heden ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, volgt dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedsel-toegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, deels wegens het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de Verenigde Naties stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van

het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert het AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij het AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De

UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De secretaris-generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022”. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5)

De secretaris-generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in zijn voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheids-incidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerden de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfvalen in 2023 (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en het NRF en het AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanfvalen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘Explosive remnants of war’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheids-incidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burger-slachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kaboel 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Deze beoordeling vindt steun in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024, die is gebaseerd op actuele landeninformatie zoals opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023 en de EUAA COI *Query "Major legislative, security-related, and humanitarian developments 1 October 2023 to 31 January 2024"* van 2 februari 2024.

Verzoeker citeert in de aanvullende nota uit nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de verwerende partij gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in Afghanistan, inclusief zijn regio van herkomst, alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De landeninformatie die verzoeker in zijn aanvullende nota voorlegt, werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen, daar deze informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het gewapend conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 (p. 117). Gelet op deze vaststelling is verzoekers betoog omtrent zijn persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/3, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet dienstig.

Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat er onvoldoende actuele, accurate, volledige en betrouwbare informatie zou voorliggen die toelaat om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hij in casu een actuele beoordeling moet maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse

en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat er in casu een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door beide partijen worden aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De beschikbare landeninformatie werd door beide partijen aangevuld en geactualiseerd. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

8. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is daarom niet dienstig.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op het CGVS kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De verwerende partij heeft het beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

In zoverre verzoeker de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, geschonden acht, onderstreept de Raad dat deze tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft

zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

10. Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzakelijk maken. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO